

בס"ד יז' תמוז ה'תשע"ה
הדלקת נרות - 19: 32
צאת השבת - 20: 23
רבנו תם - 21: 18
שעון קיץ - לפי הלוח המדוייק של "אור החיים"

שנה חמש עשרה - עלון מס' 774
@ השבת מכריזין על **תענית יז' בתמוז** (דחוי),
שיחול **ביום ראשון**. סיום הצום 15: 20.
@ להקדשת העלון או השיעור בלויין: 054-7743834



אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.



מפטידיון: "וזה"ה שאדית"
(מיכה ה')

פרשת בלק

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה להשתתף בסעודה רביעית בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מלשיני הפרשה:

- ← בלק מלך מואב שולח שליחים אל בלעם בן בעור, כדי שיקלל את בני ישראל.
- ← בלעם מסרב בתחילה, כיוון שה' לא מרשה לו.
- ← אתונו של בלעם מדברת, בדרכו אל בלק.
- ← בלעם אומר לבלק כי אינו יכול לקלל את בני ישראל כרצונו, אלא כפי רצון האלוקים.
- ← בלעם הולך ל-3 מקומות שונים ומנסה לקלל את ישראל, אך בכל פעם יוצאת מפיו ברכה.
- ← בלעם מייעץ לבלק להחטיא את עם ישראל, ועל ידי כך יאונה להם רע (זמרי והעם חוטאים, נענשים, ופנחס עוצר המגיפה).

❖ **"מה עשיתי לך, כי הכיתני זה שלש רגלים"**
ה' שאל לבלעם, אתה רוצה לקלל את ישראל ולהשמידם, ואז, מי יקיים את התורה? אמר לו בלעם: אני אקיים את התורה. אמר לו ה': אתה סומא בעין אחת, וחייגר ברגל אחת, ופטור אתה מלעלות לרגל, אם-כן מה יהיה עם מצות עליה לרגל? אתה פסול. (מענינה של תורה).

❖ בלעם ועמלק נקראים **בשני הכינויים**.
בלק מרומז ב**אלכסון**.

❖ **בלק** ר"ת: **ב**רכה **ל**א **ק**ללה.

❖ **"ועתה לכה נא ארה לך... כי ידעתי את אשר תברך מבורך, ואשר תאיר יואר"** (כב, ו).

מדוע כשדיבר על הברכה אמר "אשר תברך מבורך" שהוא **לשון עבר**, וכשדיבר על הקללה אמר "אשר תאיר יואר" שהוא **לשון עתיד**. "כי ידעתי את אשר תברך מבורך", שהוא **מבורך ממילא גם בלי ברכתך**, ואין אתה מברך לעולם, ועל כן לא ביקשתי ממך ברכה. אבל ידעתי "ואשר תאיר יואר" בעתיד, אפילו אם לא נגזר עליו להתקלל, ולכן ביקשתי שתקלל את ישראל...

❖ בפרשיות 'קרח' יחקתי 'בלק' יש בכל אחת את האות **ק**, אבל באחת הק' **בתחילה**, בשניה **באמצע** ובשלישית **בסוף**. והענין, כי האות ק' רומזת על **קדושה** [ראה שבת קה]. קרח התחיל את מחלוקתו באמר "כי כל העדה כולם קדושים" ולכן האות ק' היא **בתחילה** שם הפרשה. פרשת חקת מתחילה בענין פרה אדומה שמצד אחד יש בה קדושה - מטהרת את הטמאים, ומצד שני מטמאת טהורים, לכן אות ק' היא **באמצע**. בפרשת בלק מדובר במואב שרק לבסוף יצאו מהן רות המואביה אמה של מלכות דוד המלך ולכן האות ק' היא **בסופה**.

❖ **"ויקה רבו"** - אומר הרבי מלובלין, שפינחס, בגדר צדקותו, **חשש מפני הרהור עבירה**, בדרכו להרוג את זמרי בן סלוא, ולקנאות קנאת ה'. ולכן קרא "קריאת שמע", שיש בה **רמ"ח=248** תיבות, כמנין רמ"ח איבריו של האדם, ואשר יש לה סגולה מיוחדת להרחיק ולהרוג את המזיקים, המביאים את האדם לידי עבירה.

❖ **"וירא בלק בן זפורה"** (כ"ב ב')
בתחילת הפרשה לא נזכר שבלק היה מלך מואב. כי מתחילה **הדיוט היה ולא מלך**, ורק אחרי שהתחיל בשטנה על ישראל: "הנה עם יצא ממצרים", רק אז נבחר למלך שנאמר: ובלק בן צפור מלך למואב **בעת ההיא**, ולא קודם לכן. זהו שאמרו חז"ל: **כל המיצר לישראל נעשה ראש**. (רי חיים סולובייצקי)

❖ **"לא תאיר את העם כי ברוך הוא"** (כ"ב י"ב)
משל אומרים לצרעה לא מדובשך ולא מעוקצך. (רש"י)
דבש דבורים לא בא מגופה של הדבורה. לכן הוא מותר באכילה ואין דינו כיוצא מן הטמא. הדבורה רק מלקטת את המתיקות מן הפרחים ומעבירה לכוורת. אבל **עקיצת הדבורה**, עקיצת הארס, **זו באה מעצם גופה**. אף בלעם כך: הדבש שלו ברכותיו ונבואותיו המתוקות לא באו ממנו ואין לו כל שייכות בהן. אולם עקיצותיו, הקללות והעצות בענייני כיעור וזימה, **כל זה נבע מתוך תוכו, מעצם עצמיותו**.

❖ **"ויקם בלעם בבקר ויחבוש את אהונו"** (כ"ב כ"א)
ארבעה אסרו בשמחה: **א. אברהם** - שנאמר: "וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו". ולא היו לו כמה עבדים? **אלא לכבוד המקום**. **ב. יוסף** - שנאמר: "ויאסור יוסף מרכבתו". ולא היו לו כמה עבדים? **אלא לכבוד אביו**. **ג. פרעה** - שנאמר: "ויאסור את רכבו". **ד. בלעם** - שנאמר: "ויקם בלעם בבוקר ויחבוש את אהונו". תבוא אסירה של יוסף, שאסר את מרכבתו לילך לקראת אביו, ותעמוד על אסירה של פרעה, שהלך לדרוף אחרי בני ישראל. אמר רבי שמעון בר יוחאי: תבוא חבשה שחבש אברהם אבינו לילך ולעשות רצונו של מקום כל מי שאמר והיה העולם ותעמוד על חבשה שחבש בלעם לילך ולקלל את ישראל.

פינת הניבים והפתגמים
תלה בו בוקי סריקי = יחס לו, שלא בצדק, דבני שטות. בוקי = בקבוקים. סריקי = ריקים.
דוגמה: שונאי השר מנסים בכל דרך להשמיץ את שמו ותולים בו בוקי סריקי.
מקור: אמר להם נבה: וכי לא אמרת לך, שלא תתלו בוקי סריקי ברב נחמן [בבא בתרא ז]. (ניבונכו)

הסיו מכשול מדרך עמי!
אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.
העלון טעון גניזה במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

דרושה ועדת חקירה

כל המיצר לישראל נעשה ראש - "יורא בלק בן צפור..." את מה ראה בלק בן צפור? הלא באותם הימים התנהלו מלחמות אכזריות ועקובות מדם, וביניהם היתה מעורבת גם מואב, ארצו של בלק. ובכל זאת, את מה הוא ראה? "את כל אשר עשה ישראל לאמורי" דוקא. כך מתחילים כל הספורים, ובימינו, הדבר היה מסתיים מן הסתם, **בהקמת ועדת חקירה...**

וזה לא הדבר היחיד שמקביל בין תקופתנו לתקופתם של בלק ובלעם. הנה כתוב: "ובלק בן צפור מלך למואב בעת ההיא". מה באה להגיד לנו ההדגשה שהיה מלך בעת ההיא? לא, אומר רבי חיים מבריסק הובא בילקוטי בתר לקוטי בדיוק אז עלה בלק לשלטון, והיה זה אודות **הסתה והשנאה שהפיץ במערכת הבחירות** שקדמה לבחירתו נגד עם ישראל. הרקע לקו התקיף שנקט בלק נגד עם ישראל היה "יוגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, ויקץ מואב מפני בני ישראל". בלק הבין את משמעות הדברים, ובציניות השמורה רק למנהיגים אנטי ישראלים, הוא קם והכריז: "עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו, כלחוד השור את ירק השדה". וכי פלא הוא, אפוא, עתה "כי בלק בן צפור מלך למואב"? וזה אשר התורה מדגישה כי הדבר היה "בעת ההיא" **כשהסית, רק אז נבחר למלך.**

"בניד כשחילי זתים" - חינוך חינוך בחופש הגדול (המשדך)

משפחות רבות נקלעות בתחילת כל חופש הגדול לתופעה בעייתית קבועה: החופש נפתח והילד נח. הוא ישן הרבה, משחק ומבלה הרבה עם חבריו עד שעות מאוחרות. בתחילה, הוריו שמחים על מנוחתו, אך ככל שהימים חולפים הם מתעצבנים מכמות שעות הבטלה.

"מוטב לא להמתין עד שתיוצרנה הרגלים לא רצויים ואז לגעור בילד על קיומם. החכם, עיניו בראשו. עדיף לשבת עוד השבוע, כדי לדון עם כל ילד על ציפיותיו מהחופש וכדי לפרוס בפניו את ציפיותינו. עלינו לזכור שכל ילד גדל בשנה מאז הקיץ שעבר, וצריך לנסח איתו מחדש את נורמות ההתנהלות הצפויות ממנו בחופש בגיליו הנוכחי".

לא די לקבוע גבולות של תחומים בהם אנו מבקשים שהילד לא יגזים, "לא מספיק להגדיר את היסוד מרע". צריך גם לעסוק ביעשה טוב. לחשוב כיצד ניתן לעודדו לקרוא ספרים, לעסוק בהתנדבות, בלימוד תורה וכמובן בתפילה בזמנה ועוד. רק הערכות מראש נותנת סיכוי לעבור את הקיץ בשלום, גם מבחינה רוחנית".

וכך החופשה באמת תהיה הזדמנות לצמיחה ולגילוי כוחות חיים חיוביים.

כל הישועות והברכות לייבד מנבית ליעקב וזרית קולקטר שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור בלויין וזכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה, שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירונו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. להבדיל לענין אליעזר בן יעקב ז"ל

ברכה והצלחה למושק והבורה יצחק בור על הסיוע לזיכוי הרבים. שיוזכו לרפואה שלימה ולפרנסה טובה, והצלחה לכל ילדיהם, שירונו נחת מכל יוצאי חלציהם. זיווג הגון משרוש נשמתן הטהורה לבנותיהם

ברכה והצלחה לבישראל וישראל אספייט להולדת הבת מנבית יה"ר שתגדל כאימונתו הקדושות שרה רבקה רחל ולאה, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה ומעשיה. וברכה והצלחה למרדכי רונית דאודי הי"ו לבני ואורנה עזרפרד הי"ו

ברכה והצלחה לר' אברהם דוד אבוחצירא הי"ו שיוזכה לפרנסה טובה, רפואה והצלחה למשפחתו וילדיו, שירונו נחת מכל יוצאי חלציו. שיתגשמו כל משאלות ליבו

ברכות ואיחולים אספייט ליערן ואדר כהן הי"ו להולדת הבן נ"י יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך במילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות. וברכה והצלחה ונחת ליחיאל ושושנה כהן הי"ו ולמשה וחנה סויה הי"ו

ברכה והצלחה להילה בת ורדה ולסטיבן הקב"ה ישלח להם זרע קודש בר קיימא עוד השנה מתוך בריאות ואושר ולשנים רבות טובות ונעימות.

ברכה והצלחה לזיהוראי הנזיה יעקובי הי"ו בן זינה ומנאל הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמיח אבריו וש"ה יגידו. שיהזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות.

שיעור התורה הגדול בתבל ארגון "אברהם יג"ל" משדר בלויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

לע"י הצנעו והישר **יוסף יצחק בור** בן אברהם ומרים ז"ל כי תמוז פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

במלאת 11 חודש לפטירת הענו והצנעו **שבתאי מוסאי** בן זליכה ואברהם ז"ל תתקיים אזכרה ביום שלישי כי תמוז תשע"ה 18:30 - עליה לבית העלמין. 19:15 - מנחה, דברי תורה, ערבית וסעודת מצוה בבית הכנסת "אוהל מועד". משמרה ב-12:15 בבית המנוח

לע"י הענו והצנעו **שמעון שלומי ז"ל** בן מרים שתחיה תתקיים אזכרה ביום שני יט' תמוז תשע"ה בשעה 19:00 - בבית הכנסת "יוחזקאל הנביא". עליה לבית העלמין ביום שלישי בשעה 08:00 בשבת משמרה ב-12:15 בבית הכנסת "יוחזקאל הנביא"

במלאת שלושים לפטירת הענו והצנעו **שלומון אוהיון** בן שמחה ז"ל תתקיים אזכרה ביום רביעי כא' תמוז תשע"ה 19:15 - מנחה, דברי תורה, ערבית וסעודת מצוה בבהכ"נ "בוכריס". העליה לבית העלמין יום חמישי בבוקר ב-08:30

שבת שלום זמבודק

לע"י יצחק בור זוהרה אלביילה בת פריחה ז"ל מרים דוידי בת פרי יצחק ז"ל לאה נאמן בת רבקה ז"ל מרים דאודי בת מורווארי ז"ל טובה הרוני בת שאוקט ז"ל שרה נסימי בת ביבי ז"ל נהיית מוסאי בת פרי יצחק ז"ל קריינא דבורה בת יואל ז"ל

שבתאי מוסאי בן זליכה ז"ל יוסף חיים גאלי בן ג'ימו ז"ל מרדכי יעקובי בן ציפורה ז"ל שלמה כהן-זדה בן זליכה ז"ל יוחאי (אבי) ז"ל בן מרגלית שתחיה יצחק שלומי בן דבורה ז"ל דוד שטיאן בן רחמים וגוהר ז"ל מסעודה ביטון בת רחל ז"ל

לע"י יצחק בור זוהרה אלביילה בת פריחה ז"ל מרים דוידי בת פרי יצחק ז"ל לאה נאמן בת רבקה ז"ל מרים דאודי בת מורווארי ז"ל טובה הרוני בת שאוקט ז"ל שרה נסימי בת ביבי ז"ל נהיית מוסאי בת פרי יצחק ז"ל קריינא דבורה בת יואל ז"ל

לע"י יצחק בור זוהרה אלביילה בת פריחה ז"ל מרים דוידי בת פרי יצחק ז"ל לאה נאמן בת רבקה ז"ל מרים דאודי בת מורווארי ז"ל טובה הרוני בת שאוקט ז"ל שרה נסימי בת ביבי ז"ל נהיית מוסאי בת פרי יצחק ז"ל קריינא דבורה בת יואל ז"ל

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הלכות ארבע הצומות

א' - נאמר בזכריה: "כה אמר ה' צבאות, צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי, יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים. ופירשו חז"ל, **צום הרביעי זה צום י"ז בתמוז**, כי חודש תמוז הוא הרביעי לחודש ניסן. **צום החמישי, זה צום תשעה באב**, כי החודש אב הוא החמישי לחודש ניסן. **צום השביעי, זה צום גדליה שחל בשלשה בתשרי, וצום העשירי, זה צום עשרה בטבת**. וכל ישראל מתענים בימים אלו מפני הצרות שארעו בהם, כדי לעורר ולפתוח הלבבות לדרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ולמעשה אבותינו שהיו כמעשינו עתה עד שגרמו להם ולנו אותם הצרות, שבזכרון דברים אלו נשוב להיטיב מעשינו, כמו שנאמר: והתודו את עוונם ואת עון אבותם.

ב' - חמישה דברים אירעו ביום י"ז בתמוז: **נשתברו הלוחות, בטל התמיד, הובקעה העיר בתקופת חורבן הבית השני, שרף אפוסטמוס את התורה, והעמיד צלם בהיכל**.

ג' - הכל חייבים להתענות בארבעה הצומות הללו, ואסור לפרוץ גדר. ואין הדבר תלוי ברצון הקהל.

ד' - כל הצומות הללו מותרים ברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה, חוץ מתשעה באב. ומותר להתרחץ בחמין בימי הצומות, והמחמיר תע"ב.

ה' - מי ששכח וברך ביום התענית על דבר מאכל, או משקה, יטעם ממנו משהו כדי שגרוננו יהנה.

ו' - המתענה תענית צבור צריך לומר "עננו", בין בשחרית בין במנחה, באמצע שומע תפלה ובמקומות שנוהגים לומר "עננו", בשומע תפלה בכל התפילות, גם בערבית של ערב התענית אף על פי שאין מתענים מהערב, מנהגם נכון על פי ההלכה.

ז' - אם שכח ולא אמר "עננו" עד שאמר "ברוך אתה ה'" כדי לחתום "שומע תפלה", אינו רשאי לסיים "למדני חוקיך" כדי שיוכל לחזור ולומר "עננו", אלא יסיים תפלתו ויאמר "עננו" מבלי חתימה בסוף "אלקי נצור". אבל בין ברכת "שומע תפלה" ל"רצה", אין לומר "עננו", דהוי הפסק.

ח' - יחיד שמתפלל תפילת שמונה עשרה עם חזרת השליח ציבור, אף על פי שאומר עמו כל סדר הקדושה, אינו אומר עמו "עננו" בין גואל לרופא, לא ב- "שומע תפלה".

ט' - מוציאים ספר-תורה בשחרית ובמנחה וקוראים בפרשת יוחל' שלשה עולים. אדם שלא מתענה אין לו לעלות לקריאת ספר-תורה.

י' - הכהנים נושאים כפיהם גם במנחה. וכהן שאינו מתענה לא ישא כפיו, ויצא לחוץ בעת נשיאת כפים.

יא' - פשט המנהג בארץ ישראל שמניחים תפילין בתעניות צבור **בשחרית בלבד**. ויש שנהגו להניח תפילין גם במנחה של תעניות צבור, כדי להשלים מאה ברכות, אך לא ראינו כיום שנהגו כן בארץ ישראל, והנח להם לישראל.

יב' - מעיקר הדין מותר לעשות חופה בתעניות צבור אף בשחרית, כגון בצום גדליה, עשרה בטבת וצום י"ז בתמוז. אלא שעדיף יותר לעשות החופה במוצאי הצום לאחר צאת הכוכבים.

יג' - הישן שנת קבע (חצי שעה) בליל התענית וקם לפני עלות השחר, אסור לו לאכול ולשתות - אלא אם התנה לפני כן.

יד' - חולה שאין בו סכנה, פטור מלהתענות. וכן חולה שנרפא אך עודנו חלש, כל זמן שיש חשש שאם יצום יחזור לחוליו, פטור מלהתענות. וכן זקנים ותשושי כח שמצטערים בתעניתם, פטורים.



"מכל מלמד השכלתו..."

כח הדיבור - פרישת בלק

"וירא בלק בן צפון"=ס"ת אנקר. לא סתם שמו ציפור. ומה עושה ציפור? מנקרת, מפריעה, מציקה, חופרת ומסכסכת בפטופטיה כל היום. מה רצה בלק? להשמיד את עם ישראל וניסה בכל מיני דרכים. "וירא בלק בן צפון את"=ר"ת **צבא**. גם בלק ידע שאם לוקחים ילד מהשיבה ומגייסים אותו וסוגרים לו את הגמרא כך גם יוכל לפגוע בעם ישראל. "את כל אשר"=ר"ת **אנ"א**. **אנף** בח אדם שאחראים על גיוס חיילי צה"ל. "ויגר מואב מפני תעם"=ר"ת **המום**. אומר רש"י כיוון שראו ישראל נוצחים שלא כדרך העולם. "ויגר מואב מפני"=ס"ת **ריב**. **ויגר** אותיות **גרוי**. מחפש ריב ומדון ורואה שלא יכול לבד ולכן הוסיף את בלעם. ורבים האויבים שרוצים לפגוע בעם ישראל. גם בתוכנו יש כמאמר הפסוק "מהרסייך ומחריבייך ממוך יצאו".

"ובלק בן צפון מלך למואב"=ר"ת **בלעם**. שיוצאים נגד חיילי צה"ל בפרט ועם ישראל בכלל בגלוי ומצלמים ומכפישים את שמו הטוב של עם ישראל. מי שרוצה לפגוע בעם ישראל ישנם הרבה דרכים וכולם מנסים ולא מצליחים ולא יצליחו כי התורה מגנה ומצלא. "עתה **ילחכו**" אותיות **חכו** **לז**, מהפחד של כולם מעם ישראל לא רצו להישאר לבד, שאם יחטפו, אז כולם ולא רק הראשון. ומי מלחך? הנחש מיודענו.

"וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור"=ר"ת **בא** **בלי** **בושה**. "**פתורה**"=**הפותר** חלומות אומר בעל הטורים. ומוסיף עיקר שפתי חכמים דכיוון שכוונתו היתה רק לקלל את ישראל, היה יכול לקלל במקומו ומדוע היה צריך לקרוא לו לבוא? רוצה לומר לטובתו ולהנאתו. ומדוע בא? לתת עיניו בעם ישראל. "וכסה את עין הארץ" נרמו לנו שצריך להיזהר מעין הרע כלפי הזולת או רכושו. ידוע שלבלעם הייתה עין אחת מכוסה כדי שהשניה תתמקד יותר במטרה. "ועתה לכה נא ארה ליי", אומר בעל הטורים: פיו הכשילו שלבסוף קלל אותו. "את אשר תברך מברך"=ר"ת **אמת** שעם ישראל הולך בה אין סיכוי שנוכל להכות. "את אשר תאור יואר", דהיינו אם תקלל אולי תצליח וגם זאת לא עלתה בידו. ידוע שהאתון פתחה את פיה. אמר לה בלעם "לו יש בידי חרב והרגתיך". מדוע היה צריך חרב? ומדוע לא נתן בה עינו והרגה? התשובה: העין הרע פוגע רק בבני אדם ולא בבהמות. מוסר עצום לנו בני אדם עם שתי עיניים, האחת שנראה בה את חסרונו והשניה לראות את מעלת חברנו. (ממני עבדכם א.ש.)

המזונות המרפאים

חילבה

עושרו התזונתי של הצמח, טעמו המריר והמרקם הרירי - מסייעים בהזנה וחיודוש של רקמות ריריות פגועות במערכת העיכול. טוב למקרים של סוכרת. במקביל להגברה של תהליכי עיכול וספיגה. החילבה מסייעת במקרים של כיבים ודלקות (הורדת חום מקומי) ובמקרים של רקמות יבשות ומגורות, האופייניות למחלות דלקתיות של המעי. לפיכך, החילבה יעילה גם במקרים של עצירות כתוצאה מייובש, במקרים של חילוף חומרים לקוי והשמנת יתר. בנוסף, הטעם המריר ורכיבים אחרים בצמח - מסייעים בשיקום והגנה של רקמות כבד פגועות ובמקרים של עיכול לקוי על רקע פגיעה בכבד כתוצאה משימוש בתרופות, אלקוהול, הצטברות רעלים.

" ואבותינו סיפרו לנו "

"הרשעה מבוטלת", הודיע השופט - סיפור אמיתי

עשרות אברכים חסידים המתגוררים בעיר דרומית התארגנו לנסיעה משותפת לתפילות בחצרו של הרבי בירושלים. אחד מחברייהם, שבבעלותו רכב גדול להסעת נוסעים, החליט כי לא יצטרף לנסיעה המשותפת באוטובוס אלא ייסע ברכבו הפרטי.

וכך, באותו זמן הפליגו לדרכם האוטובוס עמוס האברכים כשחברים - נוסע בגפו ברכבו.

נסיעה רגועה של חצי שעה עוברת על ידינו הבודד. לפתע הוא מבחין באוטובוס העומד בשולי הכביש. הוא מחליט להאט בנסיעתו, מביט לכיוון האוטובוס ומיד קולט - האוטובוס על עשרות מחבריו "תקוע" בשל תקלה במונע.

משעצר בצידי הכביש, חבריו החלו עוטים על מכוניתו בתחינה כי יאסוף אותם עימו בדרכו לירושלים. הוא החליט לא לעשות "איפה ואיפה" ולא להעדיף חלילה איש על פני רעהו, פתח את דלתות הרכב והכריז כי מי שייכנס, ייכנס. לאחר כשלושים שניות התמלא הרכב. הוא הביט במראה הפנימית ולחרדתו גילה כי ברכבו המורשה להסיע עד שבעה נוסעים, מצטופפים לא פחות מחמישה עשר אברכים. ידידו נשא כפיו בתפילה חרישית, חימם את המנוע וכעגלה רעועה הרתומה לסוס זקן, החל הרכב נוסע לעיר הקודש.

באחד הצמתים הגדולים, זה קורה. שוטר משטרת התנועה מסמן לנהג לעצור בשולי הכביש. הוא מצווה על הנוסעים לצאת החוצה ומתחיל לספור. כשהוא מסיים את הספירה, הוא אינו יודע אם לצחוק או לבכות. חמישה עשר איש בוגרים נפלטו מהרכב.

התוצאה: דו"ח כספי כבד וזימון לשיפוט מהיר בגין עבירת תנועה חמורה וסיכון חיי אדם.

משהגיע בשלום לחצר הרבי בירושלים, סיפר הנהג את דבר המעשה לגבאי האדמו"ר וביקש להיכנס אל הקודש פניה לקבלת ברכה. הגבאי זעק עליו מרה בגין הפשע והפקרת וסיכון חיי אדם.

לאחר תחנונים, הוכנס אל הרבי וגולל את סיפורו. גם שם לא רווה נחת אלא אשמה ברצח ממש תוך כדי שהרבי משנן בפניו את פסק ההלכה המפורש כי אי-ציות לחוקי התנועה הרי זה "לאו דאורייתא ממש".

"אני מבקש ברכה להצלחה במשפט", התחנן האישי. כשהבטיח לשמור מעתה ואילך על חוקי התנועה, בירכו הרבי בברכת הצלחה.

יום המשפט הגיע. השופט יושב על מקומו כשלמרגלותיו התובע המשטרתי והשוטר "רושם הדו"ח".

לאחר שהוקרא כתב-האישום החמור, ניתנה זכות הדיבור לנאשם. "כבוד השופט", פתח האישי את דבריו. "איני יודע מה רוצים מחיי. יש לי מכונית עם שבעה מקומות ואיך יכולתי להושיב שם חמישה-עשר איש?".

הוא שיקר! דממה באולם. השופט מכחח בגרונו, מביט על השוטר ועל הנאשם חלופות כשלבסוף מחליט: "כבוד בית המשפט, נרד למכונית בכדי לבדוק את הנושא מקרוב".

ברחוב הסואן, סמוך למכונית, נעמדו השופט, התביעה המשטרית והנאשם. לבקשת השופט, ביקשו מהעוברים והשבים להתנדב לעלות על הרכב ולהתיישב במקומות. כשעלה הנוסע השמיני, לא מצא מקום ישיבה. גם כשביקשו ממנו להצטופף, לא הועיל מאומה. מקום לסיכה לא היה. הנהג זוכה מכל אשמה. בית המשפט פסק כי לאחר שהשופט נוכח כי אין אפשרות טכנית לביצוע העבירה, הרי שהנאשם יוצא זכאי. במדרגות בית המשפט, נפגשו הנאשם והשוטר רושם הדו"ח. "עכשיו תגיד ליי", ביקש השוטר. "איך בצומת החשוך ראיתי במו עיניי שהצלחת לדחוס חמישה-עשר נוסעים ופה בחניה נכנסו בקושי שבעה?". הנאשם הזכאי חייד וניסה להרביץ את משנתו החסידית. "כשהנפש משתוקקת להגיע למטרה מסוימת, כל העיכובים הטכניים-הגשמיים נעלמים. כאן ברחוב ביקשו

משבעה אנשים שונים לשבת באוטו. הם התיישבו בצורה סתמית ללא מטרה. "אך בערב ההוא", הוסיף הנהג, "כאשר הרכב היה רק כלי שמסייע להגיע למטרה הנכספת, לפתע פתאום כל העיכובים הטכניים התגמדו, ממש כפי שהיה בבית המקדש - עומדים צפופים ומשתחוים רווחים".

את המעשייה הזו שמעתי בשם מגיד-מישרים מפורסם וחזקה עליו כי לעולם יביא בפני שומעי לקחו אך ורק מעשיות שאומתו על-ידו עד הפרט האחרון.

עצם המעשייה והשתלשלותה אינה מוסרית בעליל, אינה ראויה להיכתב ואף גובלת באיסור דאורייתא של "לא תרצח" ובי"ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", אך בעבור מוסר ההשכל והפקתי מסיום המעשייה, "שמתו נפשי בכפיי והעזתי לגולל בפניכם את הדברים בשלמותם.

זהו, למעשה, היסוד לפיתרון כל העיכובים עמם אנשים מתמודדים באופן יומיומי. כשאדם מסמן מטרה, שום דבר לא יעמוד בדרכו - והוא יצליח!

מעשה ניסים מהבבא סאלי זיע"א

ברוך ציוני נולד עם מחלת ניוון קשה ברגליו, הגורמת לניוון אט אט עד שבשלב מסוים הן משתתקות לחלוטין. אכן בגיל 8 הדיעה המרה הגשימה את עצמה, ורגליו של ברוך פסקו מלצעוד. מעתה, את הדרך לתלמוד התורה הוא גמא על כסא גלגלים. בעודו ממתין עם אביו להכנס לסדרת בדיקות לקראת ניתוח מסובך, בנסיון להציל את רגליו, פגשו ברוך ואביו את ר' יצחק שלמה לוגסי, משמשו האישי של הבבא סאלי, שהציע להם לבוא לבבא סאלי, וסידר להם כניסה ללא עיכובים. הם הגיעו לחדרו של הרב, הרב קיבל את הילד בחום והגיש לו כוס מים, הוא אמר לו לברך על המים. הרב חייד אליו, פרס ידיים ואמר לו: "בוא, בוא אליי". ברוך הקטן ענה בחרדה: "איני יכול, אני מרותק לכסא גלגלים, רגלי נכות". הרב המשיך ואמר בחייד: "אתה יכול! קום על רגליך וגש אליי!"

הוא אחז בידית הכסא וניסה להתרומם. תוך כמה שניות היה אחוז ומחובק בידיו של הרב, כשהוא עומד. לאחר מכן הלך תקופה קצרה בעזרת קביים, אח"כ החל ללכת כמו כולם. לאחר שמעשה זה פורסם בכלי התקשורת, פנה אל ר' יצחק חבר ותיק שמאז השירות הצבאי הקשר נותק. החבר סיפר לר' יצחק בעצב כי הוא נשוי כבר תקופה ארוכה, אך הוא ואשתו עדיין לא זכו להפקד בפרי בטן. ר' יצחק הזמין אותו להתברך מפי רבו, ואכן, לאחר ששפתותיו הקדושות של הבבא סאלי ברכוהו התבשרו הזוג כי בקרוב הם עתידים לשמוח בילד. לאחר מספר חודשים יצר החבר קשר עם ר' יצחק בשנית וסיפר בבכי: "אנחנו כעת בבית החולים, הרופאים הודיעו כי הוולד לא שרד". ר' יצחק הנובך פנה לרבו ופרש את דברי הרופאים. תשובתו של הבבא סאלי היתה חד משמעית: "אמור לו שאני ברכתי אותו בתאומים. שלא יעשו דבר, ובע"ה בעוד שבוע אשתו תלד".

בני הזוג אכן המתינו ולא ביצעו כל פעולה רפואית. לאחר שבוע נולדו להם במזל טוב תאומים בריאים.

הבבא סאלי נוהג היה לערוך הילולות לכבוד הצדיקים, אז היה מגיש לאורחים הרבים ערק. "מאות בקבוקים היו ארוזים בארגזים בביתו של הרב", משחזר ר' יצחק, "אך פעם אחת כל הבקבוקים אזלו לקראת אמצע הלילה". בימים ההם לא היו תנויות פתוחות באמצע הלילה, ר' יצחק פנה לבבא סאלי ודיווח על המחסור במשקה. "לך לחדר והבא מבין הארגזים את הבקבוק האחרון", היתה תשובתו של הצדיק. ר' יצחק הגיש לרב את הבקבוק. הצדיק הוציא ממחטה מכיסו ועטף בה את הבקבוק. ר' יצחק הסתובב בין האורחים ומילא לאורחים הרבים מהמשקה שבבקבוק עד לאור הבוקר, למרות שבדרך הטבע בקבוק ערק מכיל משקה המספיק למלא לכל היותר עשר כוסות, המשקה לא תם.

לפני תפילת שחרית ביקש הצדיק את הבקבוק בחזרה, אמר "זהו!" והניחו על אחד השולחנות. כמה מן האורחים, ששמו לב כי ברכה מיוחדת אופפת את הבקבוק, ביקשו לקחתו אליהם לסגולה, אך כאשר פנו למקום בו הונח לאחרונה מצאו רק את המטפחת.